

RESSÒ DE LA PARAULA

Advent en una societat enlluernada

L'alegria que pot vèncer el tedi rau en la mirada. Quan aquesta aconsegueix descobrir la bellesa de Déu amagada en el més immediat i proper, llavors neix a l'interior un goig serè, que sobreviu a les contradiccions de cada dia. L'Advent, entre altres efectes, pretén canviar la nostra manera de mirar la vida. En definitiva, cerca prestar-nos els ulls de Déu.

En aquest procés de comprensió amigable de la nostra societat, per a saber viure l'Advent amb ella i des d'ella, hom està temptat de diagnosticar-li una malaltia de ceguesa. Perquè no sols descobrim la necessitat de saber mirar per a recuperar l'alegria, sinó que també reconeixem una certa incapacitat per a veure-hi.

La ceguesa física pot tenir el seu origen en un defecte intern orgànic. Però també un pot quedar cec per enlluernament, com quan mirem directament el sol. També existeixen els miratges, que consisteixen a veure amb els ulls quelcom que en realitat no existeix, fruit de la combinació de llum, formes, imatges, interpretades moltes vegades des de desitjos o necessitats internes. Això s'esdevé amb els ulls del cos.

Tal com fem freqüentment seguint la pràctica de Jesús en els Evangelis, prenem de la realitat física símbols que expliquen realitats espirituals (moltes persones cegues, són més clarividents en la vida que d'altres vidents amb els ulls sans). Hi ha una ceguesa espiritual, que Jesús denunciava («guies cecs que guieu altres cecs!»: Mt 15,14; 23,16.19). Aquesta ceguesa també pot tenir un origen exclusivament intern, que anomenem «enriment del cor». Però igualment pot tenir el seu origen en un enlluernament, conseqüència d'un excés de llum: la visió de Déu cara a cara no ens és possible, llevat que el mateix Déu es revesteixi

d'humanitat o que transformi, per un do especial, la nostra mirada fent-la «divina». I si algun humà pretengués convèncer-nos que això o allò és Déu, mentiria.

Una cosa semblant passa amb els miratges, que podem denominar «espirituals». En els miratges espirituals, com en els físics o naturals, intervenen factors externs: idees, objectes, paraules, imatges, missatges de tot tipus; i factors interns, com ara instints, necessitats, interessos o desitjos... Però la seva característica més greu és que produeixen un engany vital.

Així com un miratge pot provocar la mort a una caminant pel desert, fent-li recórrer quilòmetres per camins equivocats en els quals desgasta les seves forces inútilment fins a verificar el seu error, així els miratges espirituals poden fer-nos viure durant molt de temps en l'error, amb la sensació d'estar en el camí correcte. Hom no desitja canviar, perquè psicològicament es troba bé: el miratge el sosté en la il·lusió. Els miratges espirituals actuen

a manera de seductors. Sovint aquest mecanisme de seducció mitjançant un enlluernament enganyós, és aprofitat per interessos ideològics, comercials o polítics, amb efectes desastrosos.

L'Advent produeix un efecte alliberador en desemmascarar aquestes seduccions i convidar a no deixar-se enlluernar ni enganyar: Déu, l'objecte de la nostra esperança és sempre més gran. Ens ha deixat les seves petjades, però aquestes petjades no enlluernen, ni enganyen, ni sedueixen falsament. Ja les va assenyalar Jesús als enviats de Joan el Baptista:

«Mireu això mateix que esteu veient: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la Bona Nova. I feliços aquells per als quals jo no sóc causa d'escàndol!»

Preguem durant l'Advent per a aprendre a veure-ho, entendre-ho i viure-ho.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El bon samarità

La paràbola del bon samarità (Lc 10,25-37), com tants altres textos bíblics, forma part del nostre bagatge cultural.

En la nostra llengua l'expressió «ser un bon samarità» s'aplica a la persona disposada a donar un cop de mà a qui està necessitat d'ajuda urgent.

Ara bé, fer-se proïsme no és una cosa que sorgeix de forma espontània. Requereix una disposició interior i un entrenament que podríem ano-

menar espiritual. A la paràbola són tres (en la vida real solen ser molts) els que passen al costat del malferit, però només el samarità se'n compadeix. La seva compassió el porta a aturar-se i a fer-se proïsme del moribund. Dels tres vianants és l'únic que estava preparat per donar aquest pas.

En el relat de Lluc tot comença arran d'una pregunta malintencionada. Un mestre de la Llei pregunta a Jesús qui és el seu proïsme segons l'ensenyament contingut en la Torà, al que aquest respon:

«el proïsme ets tu mateix cada vegada que et fas proïsme d'una persona que et necessita». Dit d'una altra manera, les persones necessitades són les que t'ofereixen la possibilitat d'estimar. Saber qui són aquests altres no té importància. El que en realitat importa és prendre consciència que jo sóc el proïsme de qualsevol persona necessitada que Déu posa en el meu camí.

ECO DE LA PALABRA

Adviento en una sociedad deslumbrada

La alegría que puede vencer el tedio está en la mirada. Cuando ésta consigue descubrir la belleza de Dios escondida en lo más inmediato y cercano, entonces nace en el interior un gozo sereno, que sobrevive a las contradicciones de cada día. El Adviento, entre otros efectos, pretende cambiarnos nuestra manera de mirar la vida. En definitiva, busca prestarnos los ojos de Dios.

En este proceso de comprensión amigable de nuestra sociedad, para saber vivir el Adviento con ella y desde ella, uno está tentado de diagnosticarle una enfermedad de ceguera. Porque no sólo descubrimos la necesidad de saber mirar para recuperar la alegría, sino que también reconocemos una cierta incapacidad para ver.

La ceguera física puede tener su origen en un defecto interno orgánico. Pero también uno puede quedar ciego por deslumbramiento, como cuando miramos directamente el sol. También existen los espejismos, que consisten en ver con los ojos algo que en realidad no existe, fruto de la combinación de luz, formas, imágenes, interpretadas muchas veces desde deseos o necesidades internas. Esto sucede con los ojos del cuerpo.

Como hacemos frecuentemente siguiendo la práctica de Jesús en los Evangelios, tomamos de la realidad física símbolos que explican realidades espirituales (muchas personas ciegas, son más clarividentes en la vida que otros tantos videntes con los ojos sanos). Hay una ceguera espiritual, que Jesús denunciaba («¡guías ciegos que guiais a otros ciegos!»: Mt 15,14;23,16.19). Esta ceguera también puede tener un origen exclusivamente interno, que llamamos «dureza del corazón». Pero igualmente puede tener su origen en un deslumbramiento, consecuencia de un exceso de luz: la visión de Dios cara a cara no nos es posible, a menos que el mismo Dios se revista de humanidad o que transforme, por un don especial, nuestra mirada haciéndola «divina». Y si algún humano pretendiera convencernos de que esto o aquello es Dios mentiría.

Algo semejante ocurre con los espejismos, que podemos denominar «espirituales». En los espejismos espirituales, como en los físicos o naturales, intervienen factores externos: ideas, objetos, palabras, imágenes, mensajes de todo tipo; y factores internos, como instintos, necesidades, intereses o deseos... Pero su característica más grave es que producen un engaño vital.

Así como un espejismo puede provocar la muerte a una caminante por el desierto, haciéndole recorrer kilómetros por caminos errados en los que desgasta sus fuerzas inútilmente hasta verificar su error, así los espejismos espirituales pueden hacernos vivir durante mucho tiempo en el error, con la sensación de estar en el camino correcto. Uno no desea cambiar, porque psicológicamente se encuentra bien, pues el espejismo le sostiene en la ilusión. Los espejismos espirituales actúan a modo de seductores. Muchas veces este mecanismo de seducción mediante un deslumbramiento embaucador, es aprovechado por intereses ideológicos, comerciales o políticos, con efectos desastrosos.

El Adviento produce un efecto liberador al desenmascarar estas seducciones e invitar a no dejarse deslumbrar ni engañar: Dios, el objeto de nuestra esperanza es siempre mayor. Nos ha dejado sus huellas, pero estas huellas no deslumbran, ni engañan, ni seducen falsamente. Ya las señaló Jesús a los enviados de Juan el Bautista:

«Mirad eso mismo que estáis viendo, los ciegos ven, los cojos andan, los leprosos quedan limpios, los muertos resucitan y a los pobres se les anuncia la Buena Noticia. Y ¡felices aquellos para quienes yo no soy causa de escándalo!»

Oremos en Adviento para aprender a ver esto, entenderlo y vivirlo.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Cloenda de l'Any Lull a Mallorca

La Diòcesi de Mallorca va tancar l'Any Jubilar en commemoració del 700 aniversari de la mort del beat Ramon Llull amb la missa solemne del 27 de novembre, a les 10.30 h, a la Seu de Mallorca, presidida pel cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a la Causa dels Sants de la Santa Seu i la presència de nombrosos bisbes, entre els quals el bisbe Agustí Cortés i també l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler. Al final de la celebració es va llegir la benedicció que el papa Francesc va enviar a l'Església de Mallorca per aquesta cloenda. En acabar l'eucaristia, les relíquies del beat, van ser portades en solemne processó de nou a la Basílica de Sant Francesc. Per a l'Església de Mallorca en particular, les activitats desenvolupades durant aquest Any Lull han tingut un triple objectiu: prosseguir i impulsar eficaçment el procés de canonització del beat; difondre per tot ar-

reu el coneixement de la vida i obra de Ramon Llull i oferir a les persones la possibilitat de conèixer el significat actual del seu amor per Jesucrist.

Pastoral de la salut i ecologia integral a Sant Feliu de Llobregat

El dissabte 26 de novembre, a la Casa de l'Església de Sant Feliu, va tenir lloc la trobada de visitadors i voluntaris de Pastoral de la Salut, amb la presència d'un centenar de persones, amb un títol que pren la referència de l'última en-

cíclica del Papa, *Laudato Si'*: «Pastoral de la salut i ecologia integral. Tenir cura de la terra, tenir cura persones». Després d'una pregària-cançó, conduïda per Mn. Francisco Garcia Baca i els seus col·laboradors, el bisbe Agustí va obrir la trobada ressaltant la importància de la unitat de la persona i la necessitat de no caure en el dualisme ànima-cos. La primera ponència, titulada «La pràctica religiosa i la salut. Té millor salut qui va a missa?», va anar a càrrec de Fernando Trullols, doctor en medicina, que va presentar estudis científics on la pràctica religiosa es relaciona amb una millor salut. La següent ponència la va exposar el diaca permanent Albert Manich, doctor en ciències químiques. Es titulava «Ecologia i salut. Aportacions de l'encíclica *Laudato Si'*» i va explicar com l'ecologia afecta directament la salut.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Acollir el foraster i vestir el despullat

Avui reflexionem sobre aquesta paraula de Jesús: «Era foraster i em vau acollir, anava despullat i em vau vestir» (Mt 25,35-36). En els nostres temps és actual com mai l'obra que fa referència als forasters. Les emigracions no són un fenomen nou, sinó que formen part de la història de la humanitat.

La Bíblia ens ofereix molts exemples concrets d'emigració.

Avui, el context de crisi econòmica lamentablement afavoreix l'aparició d'actituds tancades i de manca d'acolliment. En algunes parts del món sorgeixen murs i barreres. Sembla a vegades que

l'obra silenciosa de molts homes i dones que estan fent tot el possible per ajudar i assistir els refugiats i emigrants es vegi enfosquida pel soroll d'altres que expressen un egoisme instintiu. L'única via de solució és la de la solidaritat.

El compromís dels cristians en aquest camp és urgent tant avui com en el passat. També avui necessitem aquests testimonis perquè la misericòrdia pugui arribar a tots aquells que viuen amb necessitats. És un compromís que ens implica a tots.

I l'altra cosa és vestir el qui va despullat: què vol dir sinó restituir

la dignitat a qui l'ha perduda? Certament donar roba al qui no en té; però pensem també en les dones víctimes del tràfic tirades pels carrers, o en les altres moltes maneres d'usar el cos humà com una mercaderia, fins i tot el de menors d'edat.

I així, també, no tenir una feina, una casa, un sou just és una forma de nuesa, o ser discriminats per la raça, o per la fe, tot són formes de «nuesa», davant les quals com a cristians som cridats a estar atents, vigilants i a punt per actuar.

(Dimecres, 26 d'octubre de 2016.)

VIDA DIOCESANA

Refugiats i migrants amb drets

El proper dimecres 14 de desembre, a les 18.30 h, a l'Auditori de la Casa de l'Església a Sant Feliu de Llobregat, tindrà lloc una xerrada organitzada per Càritas Diocesana i el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat sobre la situació, els drets i la dignitat de les persones migrants i refugiades.

En aquest acte participarà la Gna. Rosaura de Jesús, que pertany a la Congregació de les Germanetes de Jesús del Pare de Foucauld, que aprofundirà el tema a partir de la seva pròpia experiència: nascuda a Corbera de Llobregat, aquests darrers 3 anys ha treballat per a fer possible la fundació d'una fraternitat a Ceuta, on la tragèdia dels immigrants i refugiats

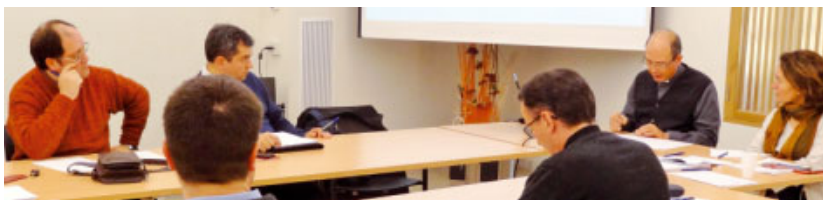
és un crit i una forta interpel·lació per a tots.

Cloenda de la Cadena de pregària per les vocacions

Als últims actes de l'estada vocacional a l'Arxiprestat de Vilafranca van tenir lloc dissabte 26 de novembre: el recés predicat pel bisbe Agustí a les 18 h, i l'eucaristia a les 20 h, presidida pel vicari general, Mn. Jaume Berdoy, a la Basílica de Santa Maria.

També va resultar molt reeixida la jornada del dia 24, a la Casa de l'Es-

glésia, amb un grup de capellans i diaques. Es va desenvolupar amb diversos moments: temps de pregària, xerrada formativa sobre l'acompanyament espiritual, a càrrec de la psiquiatra i missionera idente Mar Álvarez, diàleg per aprofundir la cultura vocacional i l'acompanyament, emmarcat entre els objectius del Pla Pastoral per a aquest curs.

Entronització de la Bíblia a la Catedral

El passat dissabte 26 de novembre, vigília del primer diumenge d'Advent, va tenir lloc aquesta celebració, emmarcada dins els actes realitzats a la diòcesi durant la Setmana de la Bíblia. De manera integrada a la missa, la Bíblia va ser portada en processó i després dipositada en un lloc visible i permanent, per fomentar l'amor dels fidels per la Paraula de Déu. Els nens i nenes de la catequesi parroquial que

s'estan preparant per a la primera comunió van tenir un protagonisme tot singular, acompanyant la processó d'entrada, i després, al final de la missa, quan el bisbe Agustí els va beneir amb el llibre de la Paraula, i va col·locar-lo a la capella del Santíssim, en un ambó orientat als fidels.

D'aquesta manera es vol representar la centralitat de les dues taules: la del Pa de Crist i la de la Paraula de Déu.

FOTO: JOAN LORENZO

Doctorat en Filosofia

El dimarts 22 de novembre, Mn. Juan Alcides Aguilar Somoza, va defensar la seva tesi doctoral en Filosofia. Ell va arribar a la nostra diòcesi el novembre del 2010 i des de llavors ha estat vicari a les parròquies de Sant Joan Baptista i de la Montserratina de Viladecans. D'altra banda ha cursat, durant aquest temps, els cursos superiors de Filosofia per tal d'arribar finalment a defensar la seva tesi doctoral, titulada: «La analogia entis in analogia caritatis en la obra de Hans Urs von Balthasar.»

Acompanyat pel tribunal, constituït pel Dr. Joan Martínez Porcell, Dr. Ignasi Fuster, Dr. Jaume Aymar i Dr. Josep Maria Coll, i de la feligresia de les parròquies de Viladecans. Mn. Juan va ser, finalment, proclamat Doctor en Filosofia (en la fotografia, al centre).

AGENDA

- ▶ **4t diumenge d'Advent.** 18 de desembre, a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç.
- ▶ **Recés d'Advent per a preveres i diaques.** 13 de desembre, a les 10.30 h, a la residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, per a tot el clergat. Predicarà el pare abat del Monestir de Poblet, Fra Octavi Vilà.
- ▶ **La quarta hora de dimecres a la Facultat de Teologia.** 14 de desembre, a les 12.10 h, el bisbe Agustí presenta la col·lecció «Clàssics cristians del segle XX», que recull en 20 volums la traducció catalana dels autors i obres més significatives del pensament cristià del segle passat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 12. ■ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21, 23-27]. Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. Saleses a Annecy (1610); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustiniana).
- 13. ■ Dimarts** [So 3,1-2.9-13 / SI 33 / Mt 21,28-32]. Santa Llúcia (s. III-V), vg. i mr. a Siracusa (Sicília); santa Otilia, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.
- 14. □ Dimecres** [Is 45,6b-8.18. 21b-26 / SI 84 / Lc 7,18b-23]. Sant

Joan de la Creu (†1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants Just i Abundi, mrs. a Baeza.

15. ■ Dijous [Is 54,1-10 / SI 29 / Lc 7,24-30]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.

16. ■ Divendres [Is 56,1-3a.6-8 / SI 66 / Jo 5,33-36]. □ A Urgell: sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870); sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; sta. Albina, vg. i mr.

17. ■ Dissabte [Gn 49,1-2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Marta, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, resuscitat per Jesús.

18. ■ Diumenge vinent, IV d'Advent (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Is 7,10-14 / SI 23 / Rm 1,1-7 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífoes); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.; sant Moisès, mr.

Diumenge III d'Advent

COMENTARI

Testimonis de Crist perquè tothom cregui en Crist

La terra eixuta i el desert estan de festa; l'estepa floreix: amb llenguatge figurat el profeta anuncia el retorn dels desterrats. Tornaran els que el Senyor ha rescatat.

Quan la glòria del Senyor que ens ve a salvar coincideix amb fidels que enrobusteixen mans cansades i afermen genolls vacil·lants, llavors es compleix l'oracle profètic: es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran. Perquè la paternitat de Déu busca també la col·laboració creixent dels seus fills.

«Qui et va crear sense tu, no et salvarà sense tu.»

«Tingueu paciència» exhorta sant Jaume. La paciència cristiana no és virtut passiva pròpia de qui no pot fer res per allò que desitja sinó virtut dinàmica imitant el pagès que espera els fruits de la terra treballant.

L'esperança de l'Advent no pot ser il·lusió evasiva, sinó compromís a favor d'allò mateix que en definitiva esperem de Déu.

El model bíblic de paciència és Job, el creient que en tot moment persevera fidel a Déu en la riquesa i la pobresa, en la salut i la malaltia.

Després de Maria Immaculada, l'altra figura humana destacada a l'Advent és Joan: home enviat de Déu com a testimoni, a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom cregués en Crist, que és la Llum (Jn 1,7).

Ara Joan, que era a la presó, envia els seus deixebles per preguntar a Jesús: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?»

Tant si el Baptista manté dubtes sobre la condició messiànica de Jesús, com si envia els seus deixebles perquè facin l'experiència del «Veni i ho veureu» que van gaudir dos dels deixebles de Joan quan hi anaren i es quedaren amb Ell (Jn 1,39), el cert és que Jesús avala la seva identitat amb fets contrastables: Els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els desvalguts senten la Bona Nova.

L'Advent ens crida a no ser canya sacsejada pel vent del corrent de la comoditat sinó a preparar el camí del Senyor amb un estil de vida que de fet porti Bona Nova als desvalguts.

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,1-6a.10)

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig. Tornaran els qui el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

► Salm responsorial (145)

R. Senyor, veniu a salvar-nos.

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,7-10)

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser jutjats; penseu que el jutge ja és a les portes. Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 11,2-11)

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la bona nova, i feliç aquell que no quedarà decebut de mi.» Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Esriptura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí." Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els qui les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

► Lectura del llibre de Isaïes (Is 35,1-6a.10)

El desierto y el yermo se regocijarán, se alegrarán el páramo y la estepa, florecerá como flor de narciso, se alegrará con gozo y alegría. Tiene la gloria del Líbano, la belleza del Carmelo y del Sarión. Ellos verán la gloria del Señor, la belleza de nuestro Dios. Fortaleced las manos débiles, robusteced las rodillas vacilantes; decid a los cobardes de corazón: «Sed fuertes, no temáis. Mirad a vuestro dios, que trae el desquite; viene en persona, resarcirá y os salvará.»

Se despegarán los ojos del ciego, los oídos del sordo se abrirán, saltará como un ciervo el cojo, la lengua del mudo cantará. Volverán los recatados del Señor, vendrán a Sión con cánticos: en cabeza, alegría perpetua; siguiéndolos, gozo y alegría. Pena y aflicción se alejarán.

► Salmo responsorial (145)

R. Ven, Señor, a salvarnos.

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 5,7-10)

Tened paciencia, hermanos, hasta la venida del Señor. El labrador aguarda paciente el fruto valioso de la tierra, mientras recibe la lluvia temprana y tardía. Tened paciencia también vosotros, manteneos firmes, porque la venida del Señor está cerca. No os quejéis, hermanos, unos de otros, para no ser condenados.

Mirad que el juez está ya a la puerta. Tomad, hermanos, como ejemplo de sufrimiento y de paciencia a los profetas, que hablaron en nombre del Señor.

► Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 11,2-11)

En aquel tiempo, Juan, que había oído en la cárcel las obras del Mesías, le mandó a preguntar por medio de sus discípulos: «¿Eres tú el que ha de venir o tenemos que esperar a otro?». Jesús les respondió: «Id a anunciar a Juan lo que estáis viendo y oyendo: los ciegos ven, y los inválidos andan; los leprosos quedan limpios, y los sordos oyen; los muertos resucitan, y a los pobres se les anuncia el Evangelio. ¡Y dichoso el que no se escandalice de mí!»

Al irse ellos, Jesús se puso a hablar a la gente sobre Juan: «¿Qué salisteis a contemplar en el desierto, una caña sacudida por el viento? ¿O qué fuisteis a ver, un hombre vestido con lujo? Los que visten con lujo habitan en los palacios. Entonces, ¿a qué salisteis?, ¿a ver a un profeta? Sí, os digo, y más que profeta; él es de quien está escrito: "Yo envío mi mensajero delante de ti, para que prepare el camino ante ti". Os aseguro que no ha nacido de mujer uno más grande que Juan, el Bautista; aunque el más pequeño en el reino de los cielos es más grande que él.»